

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til den paa Dagsordenen under Nr. 1 opførte Sag:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 144 af 10. Maj 1915 om anerkendte Sygekasser.

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag kan ogsaa de paa Dagsordenen under Nr. 2 og 3 opførte Sager, Forslag til Lov om Invalideforsikring og Forslag til Lov om Ændring i Fattigloven, omtales.

Thomas Larsen: Jeg har ønsket at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af Invaliditetsforsikringslovforslaget, idet jeg ikke skal komme ind paa de foreslaaede Ændringer i Sygekasseloven og Fattigloven. Jeg har arbejdet en hel Del med dette Spørgsmaal og har arbejdet for en Invaliditetsforsikring paa et Grundlag, der var forskelligt fra det, der her er foreslaaet, men jeg har anerkendt Nødvendigheden af, at vi gik til en Invaliditetsforsikring, og jeg skal i saa Henseende tillade mig at nævne, at jeg den Gang, da det Udvalg, som behandlede Spørgsmaalet om en Invaliditetskommission — det var, saa vidt jeg erindrer, i 1903 — afgav Betænkning, paa Udvalgets Vegne i Betænkningen skrev, at vor sociale Lovgivning var at ligne ved en Nybygning, hvoraf der var opført to Gavle, men hvor Midterbygningen manglede. Forneden havde vi Sygeforsikringen og foroven Alderdomsunderstøttelsen, men midt imellem disse to Poler havde man kun Fattiggassen, naar man bortser fra Ulykkesforsikringsloven og de frie Fattiggasser. Dette Hul i vor Lovgivning ønskede jeg altsaa udfyldt, og jeg tør maaske være ubeskedent nok til at sige, at det i væsentlig Grad var paa mit Initiativ, at dette Spørgsmaal blev taget op til Undersøgelse og Overvejelse af Invaliditetskommissionen. Nu skal jeg ikke her komme dybere ind paa Invaliditetskommissionens Flertals Forslag, det anser jeg nemlig for fuldstændig overflødig. Jeg skal kun sige, at det gik ud paa en Forsikring for det hele Folk mod Følgerne af Invaliditet baade i den yngre og ældre Alder, fra Erhvervsvejens Indtræden til vedkommendes Død. Dermed vilde de skønsmæssige Un-

derstøttelser bortfalde baade for unge og ældre Invalidider og en fast Invaliditetsrente træde i Stedet for, en Ydelse, der for de gamles Vedkommende laa betydeligt over den daværende Alderdomsunderstøttelses Niveau. Forsikringen skulde underbygges med pligtige Præmier, med Tilskud fra Arbejdsgivere og Statskassen for de Invaliders Vedkommende, hvis Indtægter laa under Skattegrænsen. Det var Hovedindholdet af det Forslag, som jeg i øvrigt, som sagt, ikke skal komme nærmere ind paa. Jeg har kun ment det rigtigst at nævne Forslagets Hovedindhold uden derigennem at ville opfordre til en Diskussion derom, hvilken jeg anser for at være unyttig.

Kommissionens Forslag havde imidlertid den triste Skæbne, at ingen af de skiftende Regeringer har fremsat det til Drøftelse paa Rigsdagen. Hr. Jensen-Sønderup, som var Kommissionens Formand paa det Tidspunkt, da den afgav Betænkning, og jeg har vundet Tilslutning til disse Tanker i vide Kredse af Befolkningen, men paa Rigsdagen har Forslaget ikke kunnet vinde Flertal. Derimod blev et af Kommissionens Mindretalsforslag fremsat af den forrige Regering, nemlig det Forslag, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steinke), saa vidt jeg ved, har Paterniteten til. Dette Forslag gik ud paa at gennemføre en Invaliditetsforsikring — jeg vil nu hellere kalde det en Forsørgelse, da det ikke havde noget med Forsikring at gøre — for alle de Personers Vedkommende, som var Medlemmer af anerkendte Sygekasser, og Udgifterne dertil skulde udredes af det offentlige. I det andet høje Ting udtalte jeg mig angaaende dette Forslag. Jeg udtalte, at jeg ikke kunde slutte mig dertil, da Forslaget slet ikke indeholdt det Krav, jeg mente burde indeholdes i et saadant Forslag, nemlig Kravet om Hjælp til Selvhjælp. Hvis Forholdet havde været det, at Statens Indtægter flød saa rigeligt, at de var uden Grænse, kunde man maaske lukke Øjnene for dette Moment, men da det jo langtfra er Tilfældet, er der nogen Grund til at spørge om, hvor Indtægterne skal komme fra, naar der er Tale om at gennemføre en saadan Reform. Denne indeholdt heller ikke det etiske og moralske Moment, der ligger i, at den enkelte, som kommer ind under Forsørgelsen eller Forsikringen, er sig bevidst, at han selv har bidraget til sin egen økonomiske Betryggelse i Tilfælde af Erhvervsudygtighed. Af disse Grunde erklærede jeg, at jeg ikke kunde tiltræde det omtalte Lovforslag.